Aventurile submarinului DOX

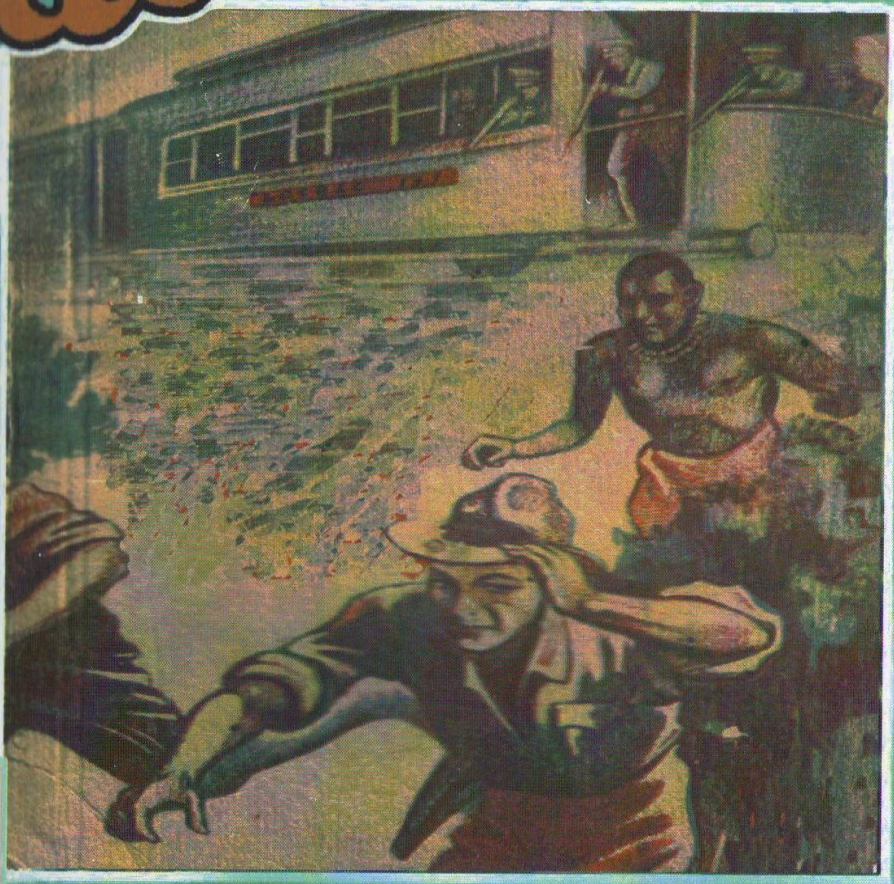

SERIE NOUĂ

107

În mare primejdie

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 107.

ÎN MARE PRIMEJDIE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN UDJIJI.

DOCTORUL BERTRAM urma să-i povestească lui George:

— «Eram într-o situaţie proastă de tot. Nu numai că ne aflam în puterea englezilor şi exista primejdia să fim pedepsiţi pentru şederea fără permisiune în Africa răsăriteană, dar mai era vorba de lucruri ce trăgeau greu în cumpănă.

Arabul cu două feţe, Mohamed Tip, ne învinovăţise de spionaj şi asta era rău de tot. Din două posibilităţi, una era tot atât de proastă ca şi cealaltă:

Sau se luau în seamă învinovăţirile arabului şi atunci Englezii ne dădeau pedepse grele – sau ne considerau nevinovaţi, nu ne pedepseau şi ne treceau peste graniţa – în care caz cădeam în mâinile belgienilor. Dar mai exista şi a treia posibilitate, cu ajutorul căreia scăpăm de bucluc; mijlocul acesta îl folosisem adesea şi devenise o specialitate a noastră: fuga cu orice preţ, îndată ce ni se oferea prilejul.

Ne bizuirăm deci şi de data asta în steaua noastră ocrotitoare. Ceea ce ne izbutise în atâtea rânduri, ne va reuşi, de sigur şi acum. Aşa dar capul sus şi ochii deschişi, apoi totul va ieşi bine!

Pentru moment fireşte că nici nu putea fi vorba de fugă, căci ofiţerul englez care conducea mica trupă ce ne luase prizonieri, n-avea chef să stea mult de vorba cu noi. Se-nţelege că ni se luară îndată cătuşele, dar eram păziţi cu atâta străşnicie, încât o încercare de fugă ar fi fost burată nebunie.

Aveam o nădejde, cam slabă, ce-i drept. Ne spuseserăm numele şi ofiţerul englez nu ne pusese nici un fel de întrebare mai amănunţită. Probabil că nu auzise niciodată de noi şi nu ştia că suntem căutaţi de belgieni. Cu toate astea se putea ca semnalmentele noastre să fi fost transmise la punctul de frontieră Udjiji.

Tabăra soldaţilor nu fu ridicată până când caravana lui Mohamed Tip nu-şi făcuse pregătirile de plecare. Nu se putea ca şeful şi câţiva din oamenii săi să fie duşi ca ostateci la Udjiji, deoarece cercetările puteau să dureze mult timp şi dacă restul trupei lipsită de şef, trebuia să rămână cu tabăra în acelaşi loc câteva zile de-a rândul sau numai o noapte, exista primejdia să fie atacată iarăşi de băştinaşi. De aceea trebuiau să fie transportaţi cu toţii la Udjiji.

Folosindu-mă de câteva clipe când soldaţii de pază nu ne puteau auzi, îi spusei prietenului meu:

— Mariane, jur şi eu pe barba Profetului că Mohamed Tip are un suflet negru. Strămoşii săi i-au lăsat această moştenire. Cum Dumnezeu a ajuns la ideea asta idioată că noi i-am întărâtat pe Wanjamwesi împotriva lui şi am fi făcut spionaj? Ai putea să mă lămureşti tu?

Prietenul meu înălţă din umeri.

— Alah e mare – răspunse el – şi Mohamed al nostru, care poartă numele Profetului său, este un ticălos fără pereche. Alah îl va pedepsi pentru asta, poţi fi sigur. Va trebui s-o scoată la capăt fără Hurii pe lumea cealaltă şi asta – pe barba Profetului! – îi va veni greu de tot.

Deşi situaţia noastră nu prea era veselă, fui nevoit să zâmbesc auzindu-l pe Marian vorbind astfel.

— Grăieşti aşa de parc-ai fi iniţiat în tainele Coranului, zisei eu – nici măcar un derviş n-ar îi putut expune asta mai frumos. Dar să lăsăm gluma! N-ai putea să mă faci să pricep ce l-a îndemnat la asta?

— Ei dragă Robert, tainele sufletului omenesc? Nu pot fi lămurite atât de uşor. Să zicem că amabila noastră gazdă o fi convins că am întărâtat într-adevăr pe Wanjamwesi împotriva lui – dar chestia cu spionajul, de care ne învinovăţeşte, este răutate sadea. Cu asta vrea să-şi câştige simpatiile englezilor.

Un lucru să ştii însă: dacă de pe urma mărturisirilor sale mincinoase avem de pătimit ceva, sau ne va fi primejduită chiar viaţa, mă voi răfui eu cu dumnealui de îndată ce voi avea prilejul.

Pongo, care ascultase în linişte discuţia noastră, încuviinţă, zicând:

— Când Mohamed Tip mort, va fi bine pentru oameni.

— Ei, vezi Robert? spuse Marian. Mai facem şi o faptă bună – după cum se vede. Pongo al nostru va fi ştiind el că măsura nelegiuirilor ticălosului e plină.

Zâmbii trist:

— Din păcate, pentru moment nu s-arată nici o nădejde că, într-un timp anumit, vom fi în măsură să ne socotim cu el. Ba, aş spune chiar că mi-ar fi foarte plăcut să nu mai avem prilejul să ne ocupăm de dânsul.

Încetul cu-ncetul se stârni însufleţire în lagăr. Trupa se pregătea de plecare. Pe platoul pe care poposise caravana peste noapte venea convoiul lung al hamalilor şi şeful lor, faimosul Mohamed Tip, trebuia să meargă frumuşel pe jos – se temeau, probabil, că va fugi dacă i se va lăsa calul – şi păşea printre soldaţii înarmaţi în fruntea oamenilor săi, cărora li se luaseră puştile.

— Vezi, Robert, acum intrăm în Udjiji în împrejurări la care nici n-am fi visat măcar – îmi zise Marian – ce ochi vor face ăia de-acolo când vom trece prin satul de Negri!

Dar intrarea noastră nu fu chiar atât de netulburată. Abia începu să se ivească în zare localitatea, că şi văzurăm un convoi mare de oameni apropiindu-se de noi.

— Aha, vor să ne poarte în triumf! zise Marian, glumeţ cum îi era felul. Pun rămăşag că indivizii ne-au ridicat arcuri de triumf pe sub care să trecem. De altfel, Robert, îţi spuneam eu cu alt prilej că populaţia din Udjiji e formată din două triburi, lucru ce se poate observa din felul cum sunt construite colibele. Uite colo, tombele acelea pătrate ale Arabilor, sunt Ugoy, iar colibele rotunde ale Negrilor, sunt Kaweli.

Când ne apropiarăm de Udjiji, hamalii, care până atunci mergeau unul în urma altuia, trebuiră să se rânduiască în grupuri.

La-nceput nu-mi dădui seamă cu ce scop se făcuse această regrupare, dar în curând pricepui.

Populaţia de rasă neagră ne ieşi în întâmpinare cu miile: bărbaţi, femei, copii, tineri şi bătrâni.

De departe încă auzirăm larma glasurilor şi când convoiul ne ajunse, oamenii ne înconjurară, ţipând cât îi ţinea gura.

Mii de braţe se ridicară ameninţătoare, dar atitudinea aceasta duşmănoasă era pentru oamenii lui Mohamed Tip, în care negrii vedeau pe ucigaşii alor lor.

Acum pricepui de ce făcuseră englezii regruparea aceea. Dacar fi mers în şir, răzleţiţi, soldaţii n-ar fi fost în stare să-i apere pe Arabi de mulţimea întărâtată. Aşa, însă, cei din caravană erau complet încercuiţi de Askarii însoţitori.

Întărâtarea populaţiei era însă atât de mare, încât începură s-arunce cu pietre în oameni. Negrii se mai potoliră numai după ce soldaţii traseră o salvă în aer şi ofiţerul îi ameninţă, că a doua oară va trage în plin.

Astfel izbutirăm să intrăm în fortul din Udjiji, aşa-zisul „Borna”. Era o clădire mare, un fel de cazarmă, împrejmuită de un zid înalt, ca apărare împotriva atacurilor.

Noi trei: Marian, Pongo şi eu, căpătarăm o încăpere care dacă n-ar fi avut zăbrele la ferestre ar fi făcut o impresie destul de bună. Loc era berechet într-însa.

Îndată după masă furăm aduşi în faţa comandantului fortului. Ca să spunem cu toţi acelaşi lucru, în cazul că am fi fost interogaţi separat, ne înţeleserăm dinainte şi presupunerea se adeveri.

În vreme ce Marian era interogat, noi trebuirăm să aşteptăm afară.

Vreun sfert de ceas stăturăm astfel, când Mohamed Tip fu adus şi el înăuntru la noi. Nu ne învrednici cu o privire măcar, ci se aşeză la fereastră şi privi afară, în curtea cazărmii, unde erau adunaţi oamenii săi.

În cele din urmă fui introdus eu. Marian rămăsese şi el în cameră.

Comandantul care ne interoga punea întrebări scurte, dar nu era neprietenos.

— De unde veneaţi înainte de a vă fi alăturat caravanei lui Mohamed Tip?

— Din Congo belgian, răspunsei, după cum era şi adevărat.

— Din ce parte anume?

— Am explorat întregul ţinut al pădurilor seculare. Străbătând lacul Tanganica am trecut graniţa.

— La fel spunea şi prietenul d-tale. Şi hârtiile unde-ţi sunt? Paşaportul?

— Am întâmpinat multe aventuri şi băştinaşii ne-au cam frecat adesea, astfel că actele ne-au dispărut.

— Tot ce se poate, făcu ofiţerul. Nu mai e nevoie să-l interoghez şi pe servitorul dv. căci cu siguranţă că va spune acelaşi lucru. Acum să venim la chestia de care vă învinovăţeşte Mohamed Tip. Cică i-aţi instigat pe băştinaşi împotriva caravanei sale şi i-aţi pus pe Wanjamwesi s-o atace. Într-adevăr, atacul acesta a avut loc şi oamenii care au luat parte la el erau în cea mai mare parte din tribul Kaweli. Am întreprins o anchetă severă, căci din moment ce autorităţile engleze i-au încuviinţat trecerea prin teritoriile sale, trebuie să poarte de grijă şi de siguranţa lui. Tăgăduiţi că aţi fi pus la cale atacul?

Privii ţintă la ofiţer şi răspunsei:

— N-am avut niciodată de-a face şi nici n-am auzit de Mohamed Tip şi de oamenii săi. Din ce motiv i-aş fi purtat gânduri duşmănoase?

Pe de altă parte, pentru a organiza un astfel de atac e nevoie de timp. Cum să ne fi fost cu putinţă asta, când abia cu o zi înainte trecusem graniţa? În răstimpul acesta scurt n-am fi putut veni la Udjiji şi-apoi să facem drumul înapoi, ca s-ajungem caravana.

— Asta văd şi eu că e aşa, zise ofiţerul, acum vine însă punctul cel mai greu al întregii chestiuni, care poate întări sau prăbuşi acuzaţia: cum vreţi să dovediţi că abia alaltăieri aţi trecut lacul Tanganica?

Mă uitai năucit la ofiţer, apoi la Marian.

— Da, cum să dovedim asta?

Cu un aer aproape victorios, comandantul îşi plimbă privirea de la unul la altul, apoi zise, aproape glumeţ:

— Da, domnilor, e ceva putred în Danemarca. Lipsesc martorii, asta el Şi va fi greu să-i găsiţi.

— Aşa e – interveni Marian – şi din simplul motiv că n-a fost nimeni de faţă când am debarcat.

Dar după cum stau lucrurile, e cu totul exclus ca noi, chiar dacă am fi fost mai multă vreme pe teritoriu englez, să fi pus la cale astfel de năzbâtii. În primul rând nu ne-am fi dus în tabără la Mohamed Tip, ci am fi aşteptat sfârşitul luptei în afara zonei primejdioase.

— Foarte adevărat. La fel cred şi eu, încuviinţă ofiţerul. Dar şi fără această deducţie logică sunt sigur că n-aţi luat parte la atac.

Răsuflai uşurat.

— Vă mulţumesc pentru încredere, domnule colonel, răspunsei, înclinându-mă uşor.

— Nu vorbi despre încredere, spuse el, de astă dată cu răceală. Hm motive foarte temeinice pentru presupunerea mea. Autorităţile belgiene mi-au dat de veste că un anume Mister Farrow, apoi Mister Robert Bertram şi un negru uriaş, vor străbate lacul Tanganica, între fluviul Ugalla şi Udjiji. Dacă socotesc timpul care s-a scurs de când s-a transmis vestea până la sosirea dv., ajung la încheierea că nu v-aţi fi putut îndeletnici cu chestia pe care v-o pune în spinare arabul.

Ofiţerul vorbise încet şi cumpănit şi căutase mereu să observe la noi efectul vorbelor sale.

Privii în tăcere la Marian şi toată nădejdea spulberată mi se oglindea în ochi.

— Da, domnilor, ştim totul, urmă ofiţerul. Cunoaşteţi proverbul: „minciuna are picioare scurte”. Se potriveşte de minune în cazul dv.

Văzui pe chipul lui Marian ivindu-se un zâmbet batjocoritor.

— Nu pricep ce vreţi, răspunse el, înălţând din umeri. Nu se potriveşte de fel în cazul nostru, căci noi n-am minţit. Ar fi mult mai drept dacă v-aţi exprima în chip mai ales.

O cută adâncă se săpa pe fruntea ofiţerului când răspunse:

— Dar în privinţa şederii dv. în Congo belgian n-aţi spus adevărul.

— Nici nu ne-aţi întrebat referitor la asta, răspunse Marian, agitat şi-mi dădui seamă deodată că pierduserăm toate şansele.

— Adu-l încoace pe Mohamed Tip! strigă englezul către un soldat.

Nu trecu mult şi arabul intră.

Ofiţerul îşi luă o mutră oficială.

— Ia spune – se adresă el ticălosului – ce fel de spionaj au făcut ăşti doi nemţi? Din procesul-verbal încheiat văd că asta e acuzaţia ce li se aduce.

Arabul se mai apropia cu un pas de bariera care-l despărţea de ofiţer şi începu:

— Aşa precum Alah consideră minciuna drept o grozăvie, să-mi amuţească gura şi să mi se usuce limba, dacă toate cuvintele pe care le rostesc acum, nu-s tot atât de limpezi şi curate, ca izvorul care ţâşneşte din…

— Ia lasă vorba lungă! îl întrerupse englezul. Vreunul din aceşti doi oameni ţi-a pus o întrebare mirosind a spionaj?

— M-au iscodit amândoi – răspunse arabul, cu glas schimbat – cat de numeroase sunt trupele forturilor pe unde am trecut. M-au mai întrebat dacă am fotografii de-ale clădirilor autorităţilor.

Ofiţerul avu un zâmbet batjocoritor.

— Ajunge! zise el, apăsat.

Ne privi stăruitor şi întrebă:

— Ei, acum ce mai ziceţi? Recunoaşteţi ca v-aţi făcut vinovaţi de spionaj?

Eram atât de uimiţi de acuzaţia mincinoasă a ticălosului arab, încât cu greu ne recăpătarăm cumpătul.

Marian păşi înainte şi vâna-i de pe frunte se umflase mult – dovadă de mânie nestăpânită.

— Ce-am de răspuns la asta? făcu el, cu fulgere în priviri. Răspund că arabul este un câine ticălos, căruia îi voi plăti cu vârf şi-ndesat ticăloşia lui!

Pusei mâna pe braţul lui Marian, temându-mă să nu se năpustească asupra arabului. Dar el clătină capul şi zise:

— Să nu-ţi fie teamă că-l voi culca la pământ pe nemernicul acesta – dar de pedeapsă nu scapă el.

Ofiţerul interveni cu asprime:

— Răspunde la întrebarea mea! Recunoşti că te-ai făcut vinovat de spionaj?

Marian îl măsură cu o privire dispreţuitoare, apoi răspunse, rece:

— Socot că nu e de demnitatea mea să răspund la asta.

Ofiţerul îşi muşcă buzele.

— Cum vrei, zise el. Interogatoriul s-a sfârşit. Voi pune să vă transporte la Dar-es-Salam. Autorităţile guvernamentale vor hotărî ce au de făcut. Mohamed Tip va putea repeta acolo acuzaţiile sale.

Arabul privi îngrozit la ofiţer.

— Am priceput bine? întrebă el, uimit. Să...?

— Chiar aşa – îi tăie vorba colonelul. Vei merge cu dumnealor la Dar-es-Salam. Chestia trebuie cercetată.

Oricât de proastă era situaţia noastră, simţii totuşi o mare bucurie văzând dezamăgirea arabului. Vrând să ne facă nouă rău, intrase el la apă. Marian îmi aruncă o privire de îmbărbătare şi zâmbi.

— Dar nu-i pot lăsa aici singuri pe oamenii mei! zise arabul, pierzându-şi calmul de până atunci. Drumul dus şi îndărăt ţine mult Cine ştie cât mă vor ţine acolo. Oamenii mei..

— Fii liniştit! îi tăie din nou vorba colonelul. Oamenii dumitale vor fi îngrijiţi cât se poate de bine la noi. Fireşte că cheltuielile cad în sarcina dumitale. Drumul încolo şi înapoi nu-l vei plăti.

Se ridică şi făcu semn soldaţilor să ne ducă de acolo, apoi plecă şi el, în vreme ce arabul începu să înjure de zor.

Părăsirăm încăperea cu conştiinţa unor învingători. În sală ni se alătură Pongo.

II.
ÎN DRUM SPRE COASTĂ.

ERAM „TREI, DOAMNE ŞI TOŢI TREI”!

Deocamdată nu exista primejdia de a fi predaţi belgienilor. Aveam de străbătut o distantă lungă cu trenul şi în drum se puteau întâmpla multe.

Şi Pongo era de aceeaşi părere.

— Călătorie lungă bun – zise el, cu încredere – în drum fugim.

Da, asta depindea de prilejul care ni se va oferi şi de felul cum vom fi păziţi. Doar nu ne-or lega, închizându-ne într-un vagon de marfă. În drumul acesta lung vor trebui să ne încuviinţeze o anumită libertate. Fireşte că ne vor da câţiva soldaţi de pază.

— Ştii, Robert – îmi zise Marian – bine ar fi dacă l-aş putea observa pe furiş pe scumpul meu prieten Mohamed. Ce furios o fi dumnealui! Şi când te gândeşti că singur şi-a făcut buclucul!

— Da – râsei eu – vorba ceea: „toată pasărea pe limba ei piere”. Şi cum o să mai crape de necaz când o plăti pentru întreţinerea oamenilor săi, cum spunea colonelul! O să fie o socoteală cam scumpă. Ia gândeşte-te, să dai de mâncare la vreo, patru sute de guri, timp de câteva săptămâni, asta se urcă la o sumuşoară frumuşică.

— Lasă că are el cu ce plăti, zise Marian.

Ne aşteptaserăm să fim transportaţi chiar a doua zi, dar mai ramaserăm încă şase zile încheiate în fort şi ne puturăm mişca

liberi în curtea spaţioasă. Noaptea ne închideau.

Sosi şi ziua plecării. În vagonul nostru mai luară loc vreo patruzeci de soldaţi – probabil pentru pază.

Trenul, format din trei vagoane şi o locomotivă, părea să fie de pe vremea lui moş Adam şi baba Eva – vorba ceea – nu vreau să spun că te-ai fi putut ţine după dânsul pe jos, dar nici mult nu lipsea.

Mohamed Tip călătorea în acelaşi vagon cu noi, dar în compartimentul alăturat. Vagonul era despărţit la mijloc şi se putea comunica printr-o uşă. Aceasta stătea mai mult deschisă, aşa că-l puteam vedea pe arab.

Soldaţii se aşezară care unde putu, punându-şi puştile în plase.

Prima zi trecu în linişte şi deocamdată nu ne puteam gândi la fugă.

A doua zi, însă, perspectivele erau mai prielnice. Ţinutul prin care treceam cu trenul era deluros şi noi ne aruncam din când în când priviri de înţelegere. Adesea străbăteam prin locuri unde erau pădurici de amândouă părţile liniei ferate şi la câteva sute de metri depărtare începeau munţii stâncoşi. Nu se putea alerga însă la uşi şi să sărim afară, Ar fi trebuit să abatem atenţia soldaţilor prin ceva şi zadarnic căutam un mijloc cum să facem aceasta.

De-odată, fără mijlocirea noastră, se ivi prilejul căutat. Şi ajutorul ne veni dintr-o parte de unde ne-am fi aşteptat mai puţin.

În compartimentul vecin răsună brusc o larmă asurzitoare. Soldaţii strigau care mai de care şi oamenii însărcinaţi cu paza noastră alergară la uşa de legătură.

Aruncând o privire pe fereastră, îl văzui pe Mohamed Tip gonind dea curmezişul luminişului îngust, spre desişul salvator.

Acelaşi gând ne fulgeră la toţi prin minte: sosise clipa de care trebuia să ne folosim!

Vagonul nostru era ultimul din cele trei. Soldaţii care stătuseră pe platforma deschisă din spate, năvăliră înăuntru.

Calea spre fugă era liberă!

Din câţiva paşi furăm afară, sărirăm din mersul trenului şi căzurăm pe terenul nisipos – eu şi Marian.

Pongo, care ne urmase, se pricepuse mai bine cum să facă săritura. Deşi îndeplinea treaba asta pentru întâia oară în viaţă, ajunse jos în picioare şi alergă îndărăt spre noi.

Dar numai o clipă rămaserăm la pământ, apoi sărirăm în picioare şi o luarăm la goană de ne sfârâiau călcâiele.

Aveam noroc! La mică depărtare erau câteva tufe după care venea pădurea şi dincolo de dânsa munţii.

De-odată, înainte de a ajunge la tufele cu pricina, detunară

împuşcături în urma noastră.

Ne aşteptaserăm la asta. Ne bizuiam însă pe faptul că soldaţii nu vor putea ţinti bine, căci vagonul se clătina destul de tare. Nu credeam că vor sări din tren, înainte ca acesta să oprească.

Iată-ne ajunşi la păduricea care ne ascundea vederii lor. Numai întâmplător ne-ar mai fi putut nimeri un glonţ.

Salvaţi nu eram însă în nici un caz. Trenul va opri, soldaţii vor porni în urma voastră ca o haită de câini de vânătoare şi se va porni o goană pe viaţă şi pe moarte.

Pongo rămăsese în urmă, probabil ca să ne ocrotească în oarecare măsură. Spre surprinderea mea, însă, văzui că uriaşul, trecând în goană pe lângă noi, se puse în frunte.

— Massers, vine după mine! zise el şi noi îi urmarăm îndemnul.

Atunci se petrecu un lucru pe care nu mi-l putui lămuri în prima clipă:

Pongo al nostru alerga îndărăt aproape în aceeaşi direcţie din care venisem.

Privii întrebător spre Marian, dar acesta îmi făcu semn să-l urmez pe camaradul nostru.

Spre neţărmurita mea uimire, după scurt timp ajunserăm înapoi la linia ferată.

Pongo se opri din fugă şi ne făcu semn să rămânem îndărătul tufelor.

Tocmai vroiam să pun o întrebare lui Marian, când el mi-o luă înainte:

— Pongo al nostru e viclean de tot, zise dânsul. Se pricepe de minune să-i păcălească pe urmăritorii noştri.

— Dar e o uşurinţă mare din partea noastră ca în loc să gonim înainte, să ne înapoiem aproape de unde am plecat.

Marian râse:

— Robert, îţi mai lipseşte mult să fii un om al naturii. În privinţa asta Pongo e mult mai viclean ca noi. Ia te uită, acum el iscodeşte dacă se poate vedea de aici trenul oprit. Dacă nu va fi cazul, cu siguranţă că va trece şinele liniei ferate şi ne vom continua fuga în cu totul altă direcţie decât bănuiesc urmăritorii noştri. Nici că se poate ceva mai bine plănuit.

Dar se putea totuşi ca Marian să se fi înşelat în presupunerea sa.

— Ia te uită – zisei eu – de cealaltă parte a şinelor e teren şes. Numai ici-colo e câte un tufiş şi cu siguranţă că vom fi văzuţi.

Prietenul meu înălţă din umeri:

— S-aşteptăm să vedem ce are de gând Pongo. Ştie el ce face.

— Massers, veniţi! zise uriaşul, cu glas coborât. Târâm pe

pântece peste linie, atunci nu vede Askari.

Bună afacere! Aşa dar, dacă mergeam ca oamenii, în picioare, puteam fi văzuţi. Asta însemna că ne aflam aproape de tot de trenul oprit.

Nu era timp de stat la gânduri, însă. Pongo se culcase la pământ şi, sprijinindu-se în coate, se târa ca un şarpe.

Făcurăm şi noi la fel, cât puturăm mai bine şi ajunserăm dincolo.

Câtva timp eram apăraţi încă de tufe şi alergarăm mereu înainte, până ce Pongo coti în lături şi continuă fuga în câmp liber.

Asta îi păru şi lui Marian prea de tot. Cum putea Pongo să se arate în toată înălţimea lui, numai la câteva sute de metri departe de duşmanii noştri? Ne vâra în mare primejdie!

— Asta e curată nebunie! exclamă prietenul meu. Pongo! Pongo! Ce-nseamnă asta?

Bunul nostru camarad se opri şi aşteptă să ne apropiem.

— Massers fie liniştiţi de tot! ne ceru el. Pongo ştie ce face! Acum nu mai aleargă mult. Nu va fi nevoie.

Apoi porni iar în trap.

— Zău că nu mai pricep! făcu Marian. Depărtarea până la locul unde e oprit trenul e de cel mult două mii de metri. Şi Pongo aleargă aproape paralel cu linia ferată! Ne găsim la aceiaşi nivel cu trenul, care trebuie să fie îndărătul ridicăturii de pământ.

Nici eu nu izbuteam să pricep. Pe de altă parte era foarte greu de înaintat, căci alergam prin nisip până la glezne. Abia respirând, gâfâind, goneam mereu, dar puterile îmi erau aproape pe sfârşite.

De-odată Pongo se aruncă la pământ şi ne făcu semn să ne apropiem. Aplecaţi ne duserăm la dânsul.

— Acum nu mai trebuie fuge. Curând Askari nu mai vede la noi. Pongo face! ne linişti el.

Ne spuse să ne întindem cu faţa la pământ, apoi constatai cu mirare că-mi trase peste cap cămaşa de sport ce purtam.

— Acum stai liniştit, Masser! mă preveni dânsul.

Începu să azvârle peste mine nisip fin, încât în scurt timp fui acoperit de-a binelea.

Dar nu mă îngropase cu totul, ci-mi lăsă destul loc ca să pot respira. Ceremonia „înmormântării” mele dură doar câteva minute, apoi veni Marian la rând şi peste puţin timp se vedea în locul sau o mică movilă.

Dispăruserăm cu desăvârşire!

Şi Pongo al nostru? Pe dânsul cine l-ar fi putut îngropa?

Dar nici nu era nevoie de asta. Avusesem eu prilejul să observ câteodată cum se îngropau găinile în nisip uscat. Scormoneau tot

mai adânc groapa, până dispăreau aproape cu totul. Aceeaşi metodă o folosi şi Pongo al nostru.

Mai întâi se-ntinse pe spate şi scormoni nisipul, cu mâinile şi picioarele. Din trupul lui se vedea din ce în ce mai puţin, până ce, în cele din urmă, dispăru. Se îngropase în unghi ascuţit faţă de noi şi acum capetele noastre ieşeau la iveală din nisip la distanţe mici şi ne privirăm unul pe altul.

Chipul rotund al lui Pongo strălucea ca o lună plină. I se citea pe faţă că era mândru de ceea ce făcuse. Nu trebuia să ne mai temem acum că ni s-ar putea recunoaşte chipurile, chiar de la mică distantă. Şi Pongo al nostru fusese atât de viclean încât îşi trăsese pe cap şorţul pe care-l purta şi care nu era tocmai alb.

Râserăm din inimă, deşi situaţia nu era deloc hazlie. Acum pricepeam tactica lui Pongo.

Deocamdată urmăritorii noştri ne vor căuta în direcţia munţilor, încotro fugiserăm mai întâi. Abia când vor vedea că nu eram acolo, vor cerceta dacă nu străbătusem în vremea asta terasamentul liniei ferate, căutând acoperire printre tufe.

Cu siguranţă că nu le-ar trece prin gând că ne aflam în apropiere de ei, în pustiul deschis, care putea fi cuprins cu privirea de departe.

Nu cred să existe vreun om care să se fi lăsat îngropat în nisipul fierbinte al pustiului, sub soarele ecuatorial. Nimeni nu şi-ar putea închipui ce senzaţie neplăcută e aceea când nisipul arzător învăluie trupul din toate părţile. Respiraţia pielei, fără de care omul nu poate trăi, este enorm îngreuiată şi chiar dacă nisipul e poros, pielea nu poate elimina totuşi otrăvurile în măsura trebuitoare.

Sudoarea ne ţâşnea din toţi porii. Şi nici măcar de mişcat n-aveam voie. Credeam că mă înăbuş.

Încetul cu-ncetul mă obişnuii. Numai sudoarea curgea în valuri pe faţă şi ustura ochii, de parcă i-ar îi ars. Aproape că nu mai puteam vedea nimic. După câtva timp ni se părea că trupurile ni se uscaseră. Obrajii nu prea ne erau uscaţi, dar ochii ni se limpeziră iarăşi.

Fireşte că încercarăm să ne mai înveselim unul pe altul şi Pongo ne desfăşură planul său cum să fugim mai departe.

În primul rând nu spre Nord – era el de părere. Şi avea dreptate, căci atunci nimeream iar pe teritoriu belgian. Spre răsărit ajungeam la coastă şi acolo ne-or aştepta englezii. Aşa dar către miazăzi, spre Mozambic, ca e era posesiune portugheză.

De-odată, un sunet sinistru sfâşia tăcerea. Era ceva asemănător cu bubuitul tunetului îndepărtat.

Ne privirăm înspăimântaţi. Ştiam prea bine despre ce e vorba.

— Simba! exclamă Pongo şi din intonaţia glasului său băgai de seamă că nici surprinderea lui nu era mică.

Simba, stăpânul deşertului, regele animalelor!

Leul răgea!

— Massers rămâne liniştiţi de tot! zise Pongo, fără să pară deloc agitat. Nu bine ridică şi fuge. Simba foame.

Dar cuvintele sale n-aveau darul să mă liniştească.

Leului îi era foame! Fără îndoială că Pongo recunoştea asta din sunetul glasului fiarei. Şi, tocmai de aceea situaţia noastră era primejdioasă, căci sălbătăciunea va căuta hrană şi ne va mirosi în curând.

Se părea că Pongo ghicea tot ce se petrecea în mine..

— Nas de la Simba nu bun! zise el, vrând să înţeleagă prin asta că leul n-are acel dar al mirosului, cum au animalele din familia lupului – dar bine vede, urmă el – când Massers aleargă, Simba după ei şi ajunge din urmă.

Frumoase perspective!

— Eu aş prefera să alerg înapoi la englezi, daca aş şti că am ajunge acolo, zise Marian. Fuga noastră a fost cam pripită.

— Ai dreptate, Mariane. Dar oare mai avem timp să fugim?

— Pongo – mă adresai Negrului – leul e încă departe, nu e aşa?

Ca un răspuns, în aceeaşi clipă se auzi iarăşi răgetul înfiorător.

— Se pare că leul e încă departe. Poate că nici nu vine încoace, îşi dădu cu părerea Marian.

Dar Pongo al nostru credea altfel:

— Simba nu departe. Când stai picioare, tare de tot. Culcat pământ nu aude.

Cel puţin dacă ne-am fi putut întoarce! Aşa însă nesiguranţa era de neîndurat.

De câtva timp băgasem de seamă că Pongo îşi aţintise privirea spre duna din faţa noastră. Şi Marian deveni atent.

— Ce vezi? întrebă el în şoaptă.

Pongo arătă cu ochii înainte:

— Vin Askari. Mic de tot. Curând va fi mai mare. Negrul credea cu asta că soldaţii nu treceau mult cu capetele lor deasupra movilei de nisip, dar apoi deveniră tot mai mari. Doi… trei… patru se iviră. Vedeam lămurit că făceau gesturi, sfătuindu-se între ei.

Se vor apropia oare de noi?

Deodată văzurăm că-şi iau armele de pe umăr. Ne zăriseră?

Era cu neputinţă, căci se aflau la vreo mie de metri de noi.

Aflarăm îndată însă care era pricina: în coasta noastră răsună un răget asurzitor. Leul îi zărise şi ei îl văzuseră, la rândul lor.

De spaimă ne pieri aproape răsuflarea. Eram pierduţi! Leul, care nu putea fi departe – judecând după răget – ne va zări.

Pongo era astfel aşezat încât putea cuprinde cu privirea ţinutul dincotro răsunase răgetul. Ochii săi erau pironiţi pe ceva şi deodată zise cu glas abia auzit:

— Massers fie liniştit. Totul bine. Mult noroc. Ce vroia să creadă cu asta? O luase la fugă leul? Se temea de oamenii de pe dună?

De-odată, însă, văzurăm o privelişte ciudată.

Cei patru Askari de pe movila de nisip o luaseră la goană cât îi ţineau picioarele. Apoi se ivi în câmpul vederii noastre un leu care gonea spre locul unde dispăruseră Askarii. Şi, după el, venea leoaica..

— Mariane... o fi asta salvarea? spusei, abia izbutind să-mi stăpânesc agitaţia.

În ce primejdie grozavă ne aflasem şi fiarele care trecuseră pe dinaintea noastră nu ne văzuseră. Marian socotea altfel:

— Eu cred că de la depărtarea asta leul nu se ia după un om. Şi mai ales după patru.

— Leu multă foame are – atunci atacă, spuse Pongo.

— Aşa părea să şi fie. Askarii dispăruseră de mult îndărătul dunei şi nici pe lei nu-i mai vedeam.

De-odată, o împuşcătură sfâşia tăcerea... apoi o a doua... o salvă întreagă şi după alte câteva, împuşcături, totul se linişti din nou.

Marian râse:

— Aşa, băiete, acum ne-au lăsat în pace. Askarii ar trebui să fie proşti puşcaşi dacă n-au nimerit fiarele.

— Şi Askari nu vor mai căuta aici, se grăbi Pongo să adauge. Askari spune că dacă lei nu mâncat Massers, atunci nu acolo.

— Dar s-ar putea să se înapoieze fiarele, obiectai eu.

— Să nu crezi asta – zise Marian – căci atunci ar fi luat-o de mult la fugă şi focul Askarilor n-ar fi încetat.

Aşa trebuia să şi fie.

III.
O VECHE CUNOŞTINŢĂ.

RESTUL ZILEI TRECU ÎN LINIŞTE. Askarii nu dăduseră nici un semn de viaţă. Cu siguranţă că cei doi lei fuseseră împuşcaţi de soldaţi, căci nu se mai arătară.

— Când face întuneric merge mai departe, spuse Pongo. Noapte întunerec, Askari nu poate vede.

— Dar dacă soldaţii vor da târcoale mâine pe aici, vor găsi

urmele noastre, căci în nisip se vede bine încotro am apucat, zisei eu.

— Mă mir, la drept vorbind, că am avut atâta noroc – încuviinţă Marian – căci dacă ar fi cercetat ţinutul din jurul tufelor de colo, ar fi dat urma noastră.

— Askari nu caută bine – zise Pongo – frică de Simba.

— Dar dacă vor cerceta mâine ţinutul, vor găsi poate totuşi urma. Tu ce crezi, Pongo?

— Englezi nu găseşte la noi – răspunse uriaşul, fără grijă – merge înapoi la linia ferată, apoi mereu înainte. Englezi crede că noi mergem spre munţi înalţi.

— Aha, eşti de părere să mergem o bucală pe linia ferată, apoi, când vom da de teren pietros, pe care nu se întipăresc urmele, să ne urmăm fuga în direcţia de care avem nevoie.

Pongo încuviinţă din cap. Aşa îşi închipuise el lucrul.

Soarele abia apusese, când simţirăm frigul nopţii prin pătura subţire de nisip. Dar setea tot ne chinuia.

După câtva timp Pongo fu de părere că putem porni la drum – ceea ce făcurăm chiar.

Merserăm, cu Pongo în frunte, de-a lungul liniei ferate şi anume în direcţia de unde venise trenul.

— Nu-l pricep pe arab – deschise vorba Marian – după părerea mea, a făcut o mare prostie furând. Ce şi-o fi închipuind el? Să admitem că izbuteşte să ajungă în Ruanda. – Dar ce se fac oamenii săi, care sunt internaţi în Udjiji?

— De ăştia nu se îngrijeşte el prea mult – răspunsei eu – se gândeşte numai la sine şi puţin îi pasă de caravană. Ei şi englezii? O să-i mai hrănească pe oameni câteva zile, apoi îi zvârle pe toţi peste graniţă şi-şi păstrează fildeşul ca plată pentru hrana oamenilor.

— Fără îndoială – încuviinţă prietenul meu – fac chiar o afacere bună. În definitiv nu e deloc exclus ca atacul împotriva caravanei să fi fost pus la cale de englezi, ca să aibă un motiv să-i ia arabului preţiosul fildeş. Dar nouă puţin ne pasă cum stau lucrurile. Nu-mi pot închipui însă ca el să fi scăpat de urmăritorii lui, care s-au luat îndată după dânsul.

— Poate că s-a folosit şi el de vreun şiretlic, la fel ca noi – îmi dădui eu cu părerea – păcat! Că nu-i putem lăsa vreo amintire. În schimb, ne-a înlesnit fuga.

Eram de două ceasuri pe drum şi ne aflam acum pe pământ stâncos. De-odată Pongo se opri locului şi ne făcu un semn să rămânem liniştiţi.

Ne oprirăm îndată.

Uriaşul ciuli urechile în noapte, în vreme ce noi nici nu ne clinteam. Era vreo fiară pe aproape, sau ne ameninţa alta primejdie?

Atunci Pongo ne luă de mână şi ne trase după el, cu băgare de seamă. La câţiva paşi de linte ferată ne opri îndărătul unei stânci, apoi se târî înapoi spre şine fără să rostească o vorbă.

Nu cutezam să vorbim şi astfel aşteptarăm într-o încordare de nedescris. Apoi auzirăm, mai întâi slab de tot, apoi tot mai lămurit zgomot de paşi ce se apropiau.

Askarii!

Ne luaseră iarăşi urma?

Linia ferată era numai la câţiva metri şi nu mă putui opri să privesc pe după stâncă. În noapte.

După sunetul paşilor se părea că o singură persoană se apropia de terasamentul liniei ferate.

Venea din aceeaşi direcţie ca noi.

De-odată paşii se opriră.

Îmi dădu în gând că acum iscodeşte. Fără voie îmi ţinui răsuflarea.

Apoi, după câteva clipe, auzii iarăşi paşii. Erau aproape de tot de data asta.

Ochii mi se înfipseră în beznă şi atunci văzui cu spaimă trecând pe dinaintea noastră un Askari, cu puşca atârnată pe spate.

Bănuiala mea se dovedea întemeiată. Nu vom mai ajunge departe în fuga noastră, căci acolo unde era un soldat mai erau, de sigur şi alţii, care şi împresuraseră ţinutul. Şi avuseseră destul timp să ne-o ia înainte.

Un zgomot suspect mă făcu să-mi încordez şi mai mult auzul. Se părea că nişte picioare râcâiau pământul, ca şi cum s-ar fi luptat oameni între ei şi de-odată îmi dădui seamă ce se petrecea în apropiere. Pongo al nostru îl atacase pe Askari.

În prima spaimă lucrul acesta nechibzuit mă înfuria. De ce nu-l lăsase să-şi vadă de drum? Soldatul nu ne-ar fi văzut doar şi ar fi mers înainte.

Zgomotul scurtei lupte amuţise iarăşi, făcând loc unei tăceri adânci. Atunci Pongo se înapoia, fără măcar să-şi înăbuşe paşii. Ţinea în mână puşca soldatului. Aveam cel puţin o armă de foc acum, ceea ce nu era de dispreţuit.

— Massers vine cu mine! zise el. Pongo arată, Massers râde.

Ceva mai depărtişor de linia ferată zăcea soldatul nemişcat la pământ.

— L-ai ucis? întrebă Marian, întunecat.

— Nu mort – ne linişti Pongo – numai doarme adânc.

Asta însemna că era leşinat.

— De ce ai făcut asta? mai întrebă prietenul meu. N-ar fi fost mai bine să-l laşi să-şi vadă de drum?

— Massers priveşte bine Askari, apoi râde, răspunse Pongo.

Ne aplecarăm deasupra soldatului ce zăcea la pământ şi privindu-i chipul de aproape, rămaserăm surprinşi peste măsură.

Omul în îmbrăcăminte de Askari nu era nimeni altul decât... Mohamed Tip.

Asta avea într-adevăr haz! Arabul deghizat ca Askari! Şi spre nenorocul lui ne mai căzuse în gheare! Ce spaimă o fi tras când s-a văzut pe neaşteptate atacat de Pongo al nostru! Poate însă că nici nu-l recunoscuse, căci de sigur că Pongo îl înhăţase pe la spate.

Mohamed avea atârnat un săculeţ pentru pâine, de care era prinsă şi o sticlă de campanie. Şi înfăşurate într-o legătură petrecută cu o curea erau vestmintele sale obişnuite.

— Să se ferească dumnealui acum de englezi, căci îl spânzură ăia! zise Marian. Cu siguranţă că a ucis un Askari, ca să-i ia veştmintele.

Aşa trebuia să fie. Se slujise de un vicleşug.

— Ce facem acum cu dumnealui? întrebă Marian. Dacă-l lăsăm aici şi-l găsesc englezii, atunci ne trădează pentru a doua oară. Şi de ucis doar nu-l putem ucide!

— Dacă l-am aşeza undeva legat? propusei.

— E acelaşi lucru. Îl mănâncă fiarele.

— Massers ia cu ei arab, ne sfătui Pongo.

— Asta ne mai lipseşte – să ne cărăm cu el! Nu cumva vrei să-l iei tu pe seama ta? Să-l duci în cârcă? întrebă Marian.

— Mai bine dacă Massers ia pe el. Arabul va merge. Pongo trezeşte la el.

— N-o mai fi având ceva în sticlă? întrebai, scuturând-o.

Într-adevăr, era aproape plină.

— Cel puţin a făcut o faptă bună, fără să vrea, zisei. Câte o înghiţitură putem lua şi restul îl împărţim frăţeşte cu dânsul, la cel dintâi prilej. Merinde nu mai are în raniţă.

— Avem în schimb o puşcă, astfel că putem vâna ceva. Ar fi bine, însă, să nu ne aţinem pe aici fără folos.

— Massers, Mohamed Tip îndată treaz, apoi Massers vorbeşte cu el, zise Pongo. Spune la dânsul să nu strige.

După câtva timp Arabul îndrugă câteva cuvinte neînţelese. Îşi revenea.

Pentru mai multa siguranţă Pongo îi ţinea mâinile prinse si-l apăsa la pământ. Prin întrebări repetate Marian se încredinţă dacă

îşi revenise îndeajuns ca să poată pricepe ce avea să-i spună.

— Aşa dar, scumpul meu prieten, te afli acum în mâinile noastre, zise Marian. Cred că mai ştii cine suntem? Nu te vom preda Englezilor, care te-ar spânzura ne loc, ci te vom lua cu noi. În tovărăşie se călătoreşte mai plăcut. Aşa dar scoală-te şi să mergem! Dacă încerci să fugi, Pongo al nostru îţi va răsuci gâtul. Ai priceput? Hai, porneşte, suntem grăbiţi!

Din pricina întunericului nu puteam vedea ce mutră făcuse. Se ridică şi-l urmă pe Pongo, care coti de-a curmezişul în munţi. Îl urmarăm, căutând să nu-l pierdem din ochi.

Fu un marş mut prin noapte. Ne bizuiam în totul pe Pongo.

De-odată, el se opri locului şi întrebă:

— Massers vor odihneşte? Aleargă mult şi nu doarme deloc.

Trebuie să mărturisesc că eram într-adevăr istovit. Probabil că mă slăbise atâta năduşeală. Aşa că puţină odihnă îmi convenea de minune.

După ce ne lăsarăm jos, arabul găsi nimerit să se scuze, ca să zic aşa. Căci purtarea lui trebuia să fi făcut asupra noastră impresia cea mai proastă cu putinţă. Poate că-şi frământase mintea întrebându-se de ce nu-l ucisesem pur şi simplu, Probabil că el, în locul nostru, aşa ar fi făcut.

— Vă sunt dator o lămurire – zise dânsul – regret din suflet că am fost nevoit să procedez cum am procedat. Eram la ananghie şi nu-mi rămânea alegere.

Marian râse ironic.

— Care va să zică, trebuie să minţi totdeauna? întrebă el. De sigur că asta e o boală la d-ta.

Mohamed Tip se prefăcu de parca n-ar fi auzit şi urmă:

— Englezii fac un joc dublu. Când am venit în tabără mi s-au făcut propuneri pe care le-am respins cu energie, căci sunt om de onoare. Dar când mai târziu lucrul s-a repetat în fortul Udjiji, n-am avut încotro şi m-am supus. Mi se îngăduia anume să străbat cu caravana mea teritoriul englez, numai cu condiţia ca să vă acuz pe dv. de spionaj.

Atât Marian cât şi eu rămaserăm uluiţi în faţa acestei mărturisiri. Acuzaţia era atât de monstruoasă încât nu-mi venea să-i dau crezare. Dar înţelesei brusc că Mohamed Tip minţise, căci ceea ce susţinea ei nu se potrivea cu tratamentul la care-l supuseseră englezii. Dac-ar fi fost aşa cum zicea el, l-ar fi lăsat să-şi vadă de drum cu caravana să şi n-ar fi fost trimis împreună cu noi la Dar-es-Salam.

— Şi atunci ai socotit că se cuvine să ne învinovăţeşti, pur şi simplu? întrebă Marian.

— Trebuia să ţiu seamă de oamenii mei, care abia aşteptau să se înapoieze în patrie.

— Pricep! răspunse Marian, batjocoritor. De aceea ai şi fugit acum. Dar astea sunt chestiuni care nu mă privesc. Şi nici de faptul că ai o crimă pe conştiinţă nu-mi pasă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Arabul, uimit. Îţi închipui poate că pentru că port uniformă englezească trebuie neapărat să-l fi ucis pe cel ce-o purtase? Atunci să ştii că te-nşeli. M-am înţeles cu unul din Askari, care e un coreligionar de-al meu. Fuga era plănuită cu mult înainte de a începe călătoria. În schimbul unei răsplate bune mi-a dat uniforma. În timpul urmăririi am rămas în urmă de la început, i-am Lăsat pe Askari să treacă pe dinaintea mea şi atunci coreligionarul meu mi-a dat uniforma. Cu încuviinţarea lui l-am strâns puţin de gât, căci trebuia să poată spune că a fost atacat de mine pe la spate.

Dacă spusele Arabului erau adevărate, n-aveam de unde şti. Marian nu-i răspunse nimic. Se gândea probabil că totul e o născocire.

— Dar de ce fugeai în direcţia asta? întreba prietenul meu, în cele din urmă. Dacă vrei să ajungi la Ruanda trebuie să ţii drumul mai spre miazănoapte.

Arabul chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Vreau chiar să merg mai departe spre miazăzi. Tocmai drumul pe care mergem acum. După cât cred, avem aceeaşi ţintă.

— Se poate, răspunse Marian. Spune încotro vrei să mergi şi o să vedem dacă se potriveşte.

— Vreau să mă duc la colonia care se află la o zi de drum de aici. Ea e alcătuită din câteva sute de colibe şi n-are nici o armată. Am prieteni acolo, căci satul e, la fel ca Udjiji, din negri şi arabi. Ca şi d-voastră, voi găsi şi eu acolo prieteni buni. Nu e aşa că nu greşesc?

Noroc că era întunerec, altminteri ar fi observat Mohamed Tip cât eram de surprins de comunicarea lui. Marian însă nu trădă deloc că era străin de ţinutul acesta, ci răspunse liniştit:

— Ai dreptate, avem aceeaşi ţintă. Când vom fi acolo vom găsi sprijin. Am bănuit îndată că într-acolo îţi era drumul, de aceea şi spuneam că se călătoreşte mai bine în tovărăşie. Trebuie să ierţi şi d-ta că Pongo al nostru te-a tratat cam aspru, căci nu puteam să ştiu cum te vei purta faţă de noi, cu atât mai mult cu cât erai înarmat.

— Oh, asta nu face nimic – răspunse el, politicos – propun să ne urmăm drumul, deoarece cu cât ajungem mai departe până la

ziuă, cu atât mai bine e. Mai nimerit va fi să dormim câteva ceasuri când va răsări soarele, căci deocamdată nu suntem încă în afară de orice primejdie.

— Bine, atunci să pornim, încuviinţă Marian.

Ne ridicarăm cu toţii şi în curând eram iarăşi pe drum.

IV.
ÎN URIWALA.

SPRE DIMINEAŢA făcurăm iarăşi un scurt popas. Munţii erau în urma noastră şi Mohamed Tip îşi pusese din nou veştmintele sale, iar uniforma o îngropase în nisip.

Deoarece foamea începuse să ne cam supere, Marian propuse să vânăm ceva.

— Da, domnilor – zise arabul – dar cum vreţi să faceţi asta?

Marian şi eu ne privirăm miraţi. Îşi bătea joc de noi?

— Păi, simplu de tot, răspunse prietenul meu. Ai adus doar o puşcă cu d-ta – nu? Nu crezi că aş putea nimeri o sălbăticiune care mi-ar ieşi înainte?

— Asta mai puţin – răspunse Mohamed, râzând – dar nu ştii că nu e nici un glonţ în puşcă?

Eram cu desăvârşire năucit şi nici Marian nu-şi putu ascunde surprinderea. Tot timpul ne legănasem în credinţa că ne aflăm în siguranţă, pentru că aveam o armă de foc – şi când colo ea nu ne-ar fi putut folosi la nimic, în caz de nevoie?

Vedeam cum Arabul era încântat de uimirea noastră.

— Asta e culmea! exclamă Marian. Dacă am fi fost atacaţi de un leu în timpul nopţii?!

Mohamed Tip înaltă din umeri.

— Ar fi fost prost, e adevărat – răspunse el, liniştit – m-am mângâiat mereu cu gândul că nu ne va sfâşia pe toţi patru deodată. Pe unul sau doi i-ar fi lovit soarta asta. Alah e mare – de ce ar fi lăsat să fiu mâncat tocmai eu? E mai bine să călătoreşti în tovărăşie – nu?

— Eşti un om glumeţ! făcu Marian. În sfârşit, fie cum o fi! Care va să zică nu ne putem procura ceva vânat cu ajutorul puştii, aşa că va trebui să flămânzim până vom ajunge în sat. El regretabil, dar n-avem încotro.

Dusei mâna brusc la buzunare.

— Mariane, parcă ne-ar fi uscat soarele creierii! exclamai. Avem doar şocolată cu noi!

E drept că îmi cam dispăru curajul, când băgai de seamă în ce stare se găsea.

— Nu pricep cum nu ne-am gândit îndată la asta, răspunse Marian, cu imputare. Uite că avem ce mânca. Chiar dacă nu revine la mare lucru, împărţit la toţi, e totuşi ceva. Ei, n-o poţi scoate din buzunar? adăugă el, râzând cum mă osteneam.

Lucrurile stăteau astfel: în buzunarele pantalonilor aveam patru pachete. Când, cu puţin înainte de fuga noastră îmi pregătii desaga, găsi nimerit să nu arăt şocolata, pe care Askarii o priviseră mereu cu ochi lacomi. De aceea o vârâi deocamdată în buzunarele pantalonilor, care nu erau un loc de păstrare prea potrivit, fireşte. Înainte de a fi gafa cu împachetarea lucrurilor în desagă, se produse fuga lui Mohamed Tip, apoi a noastră şi tot timpul nu mă mai gândisem la biata şocolată.

E lesne de închipuit în ce stare se afla! Pe când stăteam îngropaţi în nisipul fierbinte ea se topise cu totul, devenind un fel de lichid şi se lipise de căptuşeala buzunarelor. Găsirăm însă un mijloc salvator. Rupsei afară buzunarele, pe care oricum nu le-aş mai fi putut întrebuinţa în halul în care se aflau, apoi fiecare buzunar fu tăiat în jumătate şi împărţirăm „provizia”. Nu prea era mult, dar totuşi ceva.

— Dacă nu mă înşel, ar trebui să ne aţinem ceva mai spre dreapta, zise arabul. E drept că n-am intrat încă niciodată în sat dinspre partea asta, dar aşa cum mergem acum n-ajungem bine.

— E greu de hotărât – răspunse Marian – nici eu n-am mers acolo străbătând pădurea.

Pongo al nostru ştia însă pe unde trebuie s-o ia, căci mi se adresă mie:

— Massers merge bine.

Nu se înşelase negrul nostru. Când poposirăm pentru o odihnă mai lungă, la care ne silea căldura, văzurăm în depărtare, printre palmieri, colibele rotunde ale negrilor.

Deşi soarele era încă sus pe cer, stăruirăm să plecăm, dar Pongo ne preveni să nu pornim prea repede.

— Nu bine dacă sosim în sat când e prea lumină. Askarii vede, dacă acolo.

Avea dreptate. Nu puteam şti dacă nu se aflau în sat niscai reprezentanţi ai autorităţilor şi Pongo făcu propunerea să ne apropiem de sat, ţinându-ne la adăpostul tufelor. Când va apune soarele, va merge el singur în sat, ca să iscodească dacă într-adevăr nu e nici un pericol. Apoi – după cum ne împărtăşi în taină – vroia să trateze cu unul din Wanjamwesi ca să ne dea adăpost în coliba să şi în schimbul unui bacşiş bun să nu ne trădeze, pentru ca ceilalţi locuitori ai satului să nici nu bănuiască prezenţa noastră.

Mohamed Tip vroia să se despartă şi să se ducă la prietenii săi, Marian îi ceru însă să aştepte până s-o întoarce Pongo. Era mai bine aşa, din toate punctele de vedere.

Când Pongo ne părăsi, îmi şopti să fim cu ochii în patru, căci arabul era un om rău. Ştia el ce spune!

Timpul trecea greu. Aşteptam pe întuneric, ascunşi într-un tufiş şi răsuflai uşurat când uriaşul se întoarse şi ne spuse să-l urmăm.

Ne luarăm un scurt rămas-bun de la Mohamed Tip şi-l prevenirăm prietenește să nu mai întreprindă nimic împotriva noastră, dacă soarta va face să ne mai întâlnim cândva. Abia după ce-l văzurăm dispărut în direcţia părţii arabe a satului, cu colibele-i turtite, pornirăm şi noi în frunte cu Pongo.

Acesta ne duse spre o îngrăditură înaltă şi bătu încetişor într-însa. Aveam simţimântul că eram observaţi dinăuntru – şi aşa şi era, căci auzii şoapte.

După câteva clipe de aşteptare poarta fu deschisă cu băgare de seamă şi intrarăm unul câte unul. Văzurăm trei făpturi negricioase şi, cu Pongo în frunte, trecurăm pe dinaintea lor.

Printr-o perdea din piei de animale păşirăm în colibă, urmaţi de cei trei Negri şi când aceştia fură în cercul de lumină al focului din vatră, văzui că erau doi bărbaţi şi o femeie, care se apropiată curioşi de noi şi ne măsurară din toate părţile, de parc-ar fi fost vorba să cumpere nişte vite.

Apoi, după ce şuşuiră câtva timp şi examinarea părea să fi fost favorabilă, începură o discuţie lungă cu Pongo. Nu pricepeam nimic, dar aveam impresia că era vorba de „Preţul camerelor”.

Nu puteam lua în nume de rău negrului că vroia să se folosească de prilej şi să ceară cât mai mult.

În cele din urma afacerea se încheia şi Pongo ne ceru să-i dăm suma convenită, în care intra şi mâncarea şi toate celelalte.

După ce camaradul nostru înmâna gazdei banii, acesta intră imediat într-un soi de coteţ şi când închise uşa după dânsul auzirăm cotcodăcit.

— Te pomeneşti că vrea să ne servească niscai friptură de pasăre! zisei către Marian.

Pongo spuse că se înţelesese ca la cină şi a doua zi dimineaţa să primim câte o găină de cap.

E drept că ne era foame, dar tot pe atâta ne era şi somn. Spuserăm lui Pongo că ne-am mulţumi cu o gustare, după care vroiam să ne culcăm.

Nu trecu mult şi nevasta stăpânului casei ne aduse carne rece de cocoş şi într-o strachină de lemn o mâncare albicioasă, groasă, un soi de lapte acru de pe la noi. Şi la urmă, veni ce era mai bun –

băgai de seamă asta din faptul că femeia îşi vârî amândouă mâinile în gură, lingându-şi-le mereu – puse în faţa noastră o farfurie întinsă, cu o mâncare pe care n-o putui desluşi.

Negresa, însă, părea că vrea s-audă o laudă din partea noastră, căci se proţăpi lângă masă, până-i făcurăm plăcerea şi gustarăm cel puţin din combinaţia aceea. Era ceva fărâmicios şi în lumina slabă din colibă nu puturăm deosebi mare lucru.

Gustul era… cu ce să-l compar? Poate cu fidea prăjită, ştiu eu! Uscat şi în acelaşi timp gras.

Îl văzut pe Marian mestecând mai mult de formă, dar eu nu vroiam s-o jignesc pe biata femeie. Muşcai din drăcia aia de câteva ori, o înghiţii, mă bătui pe burtă şi rostogolii ochii ca şi cum ar fi fost ceva foarte bun.

Gura femeii se lungi până la urechi. Râdea arătându-şi dinţii albi şi se bătea cu palmele peste şolduri. Era fericită că-mi plăcea mâncarea ei.

Dar după ce plecă să-şi vadă de treburi, împinserăm pe furiş farfuria spre Pongo, care de mult nu-şi dezlipise privirile de la ea. Şi Negrul nostru se năpusti cu lăcomie asupra ei.

— N-ai putea să ne spui ce-a fost aia ce-ai mâncat? întrebă Marian.

Pongo făcu o mutră încurcată:

— Pongo nu ştie cum cheamă.

— A fost plantă ori carne? Căutai eu să-i viu în ajutor.

— Nici buruiană, nici carne, răspunse el. Wanjamwesi pune carne în soare, apoi face vie. Toţi sare şi mănâncă, până carne face mult viermi, gras de tot. Apoi usucă la soare până viermi morţi. Gust bun! încheia el, lingându-şi buzele.

În timpul explicaţiei lui Pongo mie şi lui Marian ni se lungiră feţele de un cot.

— Ptiu, drace! exclamă prietenul meu. Viermi uscaţi am mâncat! Mi se întorc maţele! Mai bine să nici nu mă gândesc.

Ce era să fac, mă arsesem şi pace!

În vreme ce femeia jumulea găinile, bărbatul ei ne făcu un culcuş din paie, pe care ne întinserăm în voie.

Pongo nu se gândea încă să se culce şi când îl întrebai dacă nu e obosit, îmi răspunse:

— Pongo duce culcare după ce mănâncă găini. Massers plătit totul, nu trebuie rămână la el.

Nu l-am mai întrebat a doua zi pe Pongo dacă mâncase toate găinile, dar cu siguranţă că aşa făcuse.

V.

SPRE NOII AVENTURI.

DORMIRĂM PANA TÂRZIU DE TOT şi cu siguranţă că Pongo ne aştepta de mult.

Un soare luminos pătrundea în colibă, odată cu larmă de copii care se jucau.

În apropierea culcuşului nostru se aflau două urcioare cu apă şi era o adevărată binefacere să te poţi spăla ca lumea.

— Ce plan ai făurit pentru fuga noastră mai departe, Pongo? întrebă Marian.

— Pongo vorbeşte cu Wanjamwesi, răspunse uriaşul. Azi rămâne aici şi odihneşte. Wanjamwesi apoi arată drum la Massers şi vine cu noi. Dacă Massers vrea, vine mai mulţi.

Fireşte, o călăuză era de dorit în ţinutul acesta necunoscut. Întrebarea era numai cât de departe vroia să ne însoţească şi dacă nu bătea la ochi un grup mai mare. În privinţa asta ne sfătuirăm cu Pongo, dar el ne înlătură îngrijorarea şi ne lămuri că era mai bine să nu fim singuri:

— Mulţi oameni împreună nu bine, dar nici singuri nu bine, când vin arabii. Pongo aşa gândeşte: Wanjamwesi şi cinci oameni vine cu noi, dar nu toţi rămâne împreună, Massers singuri merge şi ceilalţi tot aşa. Numai noapte toţi laolaltă, fiindcă mai bine.

— Te gândeşti la arabi? întrebai. Crezi că ne-ar putea urma Mohamed Tip cu oameni de-ai lui, ca să ne facă rău?

— Pongo nu ştie. Dar bine totuşi dacă nu merge singuri. Mulţi Simba aici.

Avea dreptate. Marian fu de părere că putem primi propunerea uriaşului şi-l însărcina să-l iscodească pe stăpânul casei dacă nu ne-ar putea face rost de ceva arme. După multă discuţie ieşi la iveală că se afla în sat un negustor care deschisese pentru câteva zile o dugheană ambulantă şi la care s-ar putea găsi un revolver.

După ce mâncarăm, Pongo duse la sfârşit tratativele pentru mica noastră trupă de apărare şi rezultatul fu că gazda noastră era dispusă să ne însoţească împreună cu cinci negri voinici. Dacă plăteam bine, era gata să ne petreacă chiar până la graniţa portugheză.

În vreme ce gospodina nu-şi mai vedea capul de treabă cu pregătirile pentru călătoria lungă a bărbatului ei, iar acesta avea să-şi aleagă oamenii şi să cumpere cele de trebuinţă de la negustorul din sat, noi trebuia să stăm cu mâinile în sân tot restul zilei.

Spre seară omul nostru se înapoie, după ce târguise tot soiul de obiecte trebuincioase. Afară de saci de drum, mai cumpărase

sticle de campanie şi trei cuţite. Dar ca arme nu găsise decât un revolver ca vai de lume.

A doua zi în zori părăsirăm satul, nevăzuţi de nimeni.

Mai întâi porni la drum gazda noastră cu Marian şi cu mine. Ne înfăşurarăm în basmale negre, căci cămăşile noastre albe ne-ar fi putut trăda lesne.

Ceva mai târziu ne întâlnirăm cu Pongo, împreună cu un alt însoţitor. Ceilalţi aşteptau ceva mai departe şi ni se alăturară în tăcere.

Ne simţeam oarecum în siguranţă şi totul ar fi fost cât se poate de bine, dacă ne-am fi putut mişca liberi şi în timpul zilei. Dar ziua trebuia să ne împrăştiem şi să mergem la distanţă unii de alţii.

Două zile ţinu asta şi înaintam repede. Dar a treia zi ne aştepta o surpriză neplăcută.

Tocmai străbătusem un râu, care era aproape secat, când văzurăm înălţându-se o trâmbă de fum din mijlocul brâului de pădure de pe ambele ţărmuri ale apei. De sigur că erau oameni pe acolo, care îşi pregăteau de mâncare.

— Oameni nu deştepţi – zise Pongo, când căzurăm la-nvoială că trebuia să schimbăm drumul – foc face mult fum, duşman vede.

Avea dreptate.

— Oameni proşti, sau nu este teamă – urmă Pongo şi presupunerea lui din urmă îmi dădu de gândit.

— Marian, nu cumva şi-o fi făcut tabăra acolo o trupă de soldaţi? întrebai, speriat. S-or fi simţind atât de adăpostiţi încât nu găsesc că e nevoie să ia măsuri de siguranţă.

Marian înălţă din umeri, apoi răspunse:

— Trebuie să vorbim cu conducătorul nostru. E mai bine când ştii ce se petrece în jurul tău. Propun deci să ne informăm ce e cu fumul acela.

Pongo încuviinţă:

— Mai bine când Massers ştie dacă Askari acolo. Pongo cercetează. Massers aşteaptă.

Dar Marian îl opri:

— Mai stai niţel, Pongo! E mai bine să meargă şi una din călăuze, precum şi unul din noi.

— Lasă-mă pe mine, Mariane, spusei. E mai bine să rămâi tu cu oamenii. Ei ştiu doar că tu ai şefia şi nu se poate şti dacă autoritatea ta nu va fi de trebuinţă, ca să-i opreşti de la vreo nesocotinţă.

La-nceput conducătorul nostru părea să n-aibă chef să-şi ia sarcina asta, dar văzând că Marian stăruie, merse cu noi. Ferindu-

ne să facem zgomot ne apropiarăm de locul unde văzusem înălţându-se fumul.

— Acum merge foarte încet! mă preveni Pongo după câtva timp.

Şi după ce mai străbăturăm o bucată de drum, uriaşul ne ceru amândurora să rămânem locului nemişcaţi, aşteptând întoarcerea lui.

Pe când tocmai îmi spuneam că se putea ca Pongo să se fi înşelat asupra locului, îl văzui aţintindu-şi privirea la un loc anumit. Îl urmării din ochi şi putui vedea un fum subţirel înălţându-se în rotocoale.

Fără voie aproape mă încredinţai dacă aveam cuţitul pregătit în buzunar.

După o aşteptare destul de lungă îl văzui pe Pongo întorcându-se.

— Foc arde, dar nimeni acolo, îmi şopti el. Pongo vrut zice numai, apoi merge iar. Vine şi Massers.

Nu mă liniştea de fel faptul că Pongo nu văzuse pe nimeni. Cu siguranţă că trebuiau să fie încă pe aproape aceia care aprinseseră focul, căci dacă ar fi părăsit cu desăvârşire locul de tabără, ar fi stins focul. Aveam o presimţire neplăcută şi ochii-mi nu se dezlipeau de la copaci pe când mergeam după Pongo.

În cele din urmă ajunserăm la locul cu pricină şi printre tufe văzui lămurit un foc ce mocnea, care fusese aţâţat abia de curând, căci crengile verzi erau arse numai în parte.

Pongo ne făcu semn să ne oprim, apoi păşi fără teamă în luminiş.

O clipă privi cercetător în juru-i, cercetă pământul dimprejurul focului şi când ridică ochii spre copac, se auzi de sus o exclamaţie.

Îl văzui pe Pongo lipindu-se repede ca fulgerul de trunchiul copacului. Se temea probabil de un atac şi atunci auzii pe cineva vorbind de sus.

Nu pricepeam ce spunea, dar însoţitorul meu negru păşi acum fără frică în luminiş şi Pongo părăsi şi el locul unde se socotea la adăpost. Presupunând că nici pentru mine nu mai e vreun pericol, mă-ndreptai şi eu spre foc.

Văzând privirea mea întrebătoare, Pongo veni lângă mine şi mă lămuri:

— Wanjamwesi stă în copac, acum vine jos. Askari împuşcă în picior. Wanjamwesi nu poate merge. Făcut foc ca prieteni poate găsi la el.

— Sunt Askari prin apropiere? întrebai eu, speriat.

— Ieri fost aici. Acum călărit mai departe.

— Dar de ce s-a cățărat Wanjamwesi în copac, când nici nu putea merge? întrebai, mirat.

— Wanjamwesi vede cine vine, răspunse Pongo. Dacă vede că vine om rău, atunci nu se lasă vede. Dacă prieten atunci se arată.

Așa stăteau lucrurile, care va să zică. Foarte simplu, la drept vorbind. Trebuia să fii băştinaş ca să cunoşti toate şiretlicurile acestea.

Între timp, negrul se dăduse jos din copac.

Nu putea ţine piciorul de durere, de aceea se aşeză îndată la pământ. Privea necontenit bănuitor spre mine şi punea întrebări conducătorului nostru; acesta îi dădu un răspuns liniştitor şi atunci mă lăsă în plata Domnului şi povesti celorlalţi păţania lui.

Negrul era un uriaş aproape ca şi Pongo şi acesta îmi tălmăci apoi ce pătimise consângeanul său.

În ziua trecută fusese la vânătoare, când de odată cinci călăreţi englezi veniră în goană spre el, cu vădite intenţii duşmănoase. Când dânsul vru să fugă în pădure, ei trăseseră asupra lui. Cu toată rana ce căpătase nu se opri din fugă şi apoi se cățărase şi se ascunsese în copac.

Îl căutară multă vreme, dar nu-l găsiră. A doua zi aprinsese un foc, pentru ca prietenii săi, care îl vor căuta cu siguranţă, să vadă fumul ce se înalţa.

Nu prea pricepeam de ce trăseseră călăreţii în negru. Dar deodată îmi fulgeră ceva prin minte: poate că bănuiseră că Negrul acela uriaş nu era altul decât Pongo al nostru! Şi unde era el, trebuia să fim şi noi pe aproape. Că Negrul fugise dinaintea lor şi se ascunsese, îi întărea, probabil, în credinţa lor.

Se prea putea ca ei să nu fi părăsit încă locul acela, să se-ntoarcă şi să pândească de departe dacă cei căutaţi ieşeau din pădure.

Şederea în pădurea aceasta era primejdioasă, în orice caz. Şi mai primejdios lucru, poate, să plecăm de acolo nevăzuţi.

Îndemnai la plecare, căci Marian o fi aşteptând nerăbdător. Dar ce să facem cu negrul acela? Nu-l puteam lăsa acolo, în voia sorţii! În urma unei scurte examinări constatai că osul era fracturat şi tot piciorul era foarte umflat. Otrăvirea sângelui era de aşteptat.

— Pongo ia pe Wanjamwesi! spuse credinciosul nostru camarad şi se şi lăsă în genunchi în fata rănitului, care-şi petrecu braţele pe după gâtul lui.

Ajunserăm curând la Marian şi începurăm să ne sfătuim.

— Cel mai bun lucru ar fi să-i trimitem acasă pe oameni, căci

acum e greu să ne urmăm fuga în ceată, zise prietenul meu. Ne-ar împiedeca să ajungem mai departe şi nici drept călăuze nu ne mai pot servi, căci dată fiind noua situaţie, trebuie să ne căutăm alte căi.

Pongo pricepuse propunerea lui Marian. Ne făcu un semn şi merse cu noi de o parte, fără să bată la ochi.

— Încă puţin aşteaptă – zise el – poate Wanjamwesi nici nu vrea merge mai departe. Ei vorbeşte acum despre asta.

Noi puneam în vremea asta la cale planul cum să ne urmăm fuga. Nu trecu mult şi văzurăm că Pongo ghicise bine, căci Wanjamwesi îl chemară la dânşii şi vorbiră cu însufleţire cu el.

Uriaşul nostru ascultă cu mutra îngândurată şi dădu din umeri, nehotărât. Apoi se apropiă de noi. Se aşeză în aşa fel încât negrii să nu-i poată vedea fata.

— Massers, Pongo are dreptate. Wanjamwesi vor pleacă înapoi. Massers nu spune da îndată, face mai întâi aşa că ar fi supăraţi.

Eu mă încruntai deoarece văzui că oamenii se zgâiau la noi – dar la drept vorbind îmi venea mai curând să râd. Pongo al nostru era un foarte dibaci om de afaceri. Îi urmarăm sfatul şi rezultatul fu că negrii se bucurară nespus ca primeau plata pentru zilele trecute şi când Marian le mai dădu un bacşiş pe deasupra, regretară sincer că nu puteau merge mai departe, dar cu autorităţile nu vroiau să vină în conflict.

Despărţirea noastră de Wanjamwesi fu foarte călduroasă. Ne lăsară merinde cât intrară în desagii noştri, căci în satul apropiat puteau să-şi cumpere altele.

VI.
ÎN CAPCANĂ.

ÎN VREME CE WANJAMWESII îşi văzură de drumul lor cu rănitul, noi merserăm înapoi pe urmele vechi. Prin asta nu lăsam nici o urmă nouă şi dacă părăseam pădurea în direcţia opusă drumului nostru de fugă, exista mai puţin primejdia să cădem în braţele urmăritorilor noştri, căci aceştia îşi puteau închipui că ne vom gândi s-ajungem pe teritoriu portughez şi vor fi cu mai multa luare-aminte acolo.

Făcurăm un ocol mare, aşteptarăm într-o ascunzătoare până se înnoptă, apoi ne urmarăm fuga.

În ultimele două zile şi nopţi înaintasem o bucată bună şi spre marea noastră liniştire nu fuseserăm supăraţi de nici un călăreţ. Era explicabil, deci, că deveneam tot mai îndrăzneţi şi uneori uitam să mai fim cu ochii-n patru. Şi asta avea să ne înveţe minte.

Ne foloseam de orice acoperire cu putinţă şi adesea făceam ocoluri mari, în loc să străbatem savana deschisă.

— Îndată vine fluviu – zise Pongo în seara zilei a treia – Pongo miroase apă.

El mirosea toate! Dar eu aveam impresia că se folosea în chip prea general de această expresie. Vocabularul său nu era destul de cuprinzător pentru a exprima nuanţele diferite ale noţiunii „a adulmeca”.

Îl şi bănuiam puţin că într-adins nu ne lăsa să pătrundem mai mult decât socotea el, în tainele artei sale.

Aşa dar vom da în curând de un fluviu. Dacă străbaterea lui nu era legată de cine ştie ce greutăţi, apa n-avea ce să ne strice. Ne puteam prepara ceai şi să ne spălăm cum se cuvine, ceea ce era o adevărată binefacere pe căldura aceea afurisită.

Mai merserăm o bucată bună şi puteam recunoaşte chiar brâul de pădure. Când Marian făcu propunerea s-o luăm într-acolo în linie dreaptă. Dacă avusesem noroc până atunci, vom avea şi pe viitor.

Pongo făcu o mutră îngrijorată.

— Nu bine, Massers – ne preveni el – dacă vin Askarii, ce facem atunci?

— Atunci o luăm la fugă, răspunse Marian, fără să se tulbure.

Uşor de spus, dar de sigur că nu se gândea cum va face asta, când va fi nevoie.

Mă molipsi de veselia lui Marian şi făcui şi eu o glumă.

Pongo însă era de altă părere şi văzui după chipul său că era nemulţumit că nu-i ţineam în seamă prevenirile.

Ne apropiarăm mult de fluviu şi de pe un loc înalt vedeam în parte apa-i de culoarea oţelului.

— Se pare că e foarte adânc – zise Marian – să nădăjduim că străbaterea lui nu ne va face nici o greutate.

Dar străbătusem până atunci atâtea fluvii şi Pongo se pricepuse totdeauna să ne dea un sfat bun, încât nu mă îngrijoram nici de data asta. Mă bucuram de baia răcoritoare ce-o vom lua în curând.

Vroiam tocmai să intrăm în pădurice – când Pongo mai privi odată cercetător înapoi şi-i simţii mâna pe umăr. Întorcându-mă, văzui că avea chipul tulburat peste măsură.

— Massers, acum fuge pe dinainte! exclamă el. Acolo Askari.

Speriaţi, privirăm şi noi îndărăt pe drumul pe care venisem şi recunoscurăm îndată marea primejdie în care pluteam: cu ochiul liber se vedea că îndărătul nostru goneau călăreţi.

Ce era de făcut?

Mai bine ascultam de sfatul lui Pongo şi eram mai prevăzători. Dar la ce mai foloseau acum imputările!

— Massers vine! ne scoase uriaşul din nehotărâre – repede aleargă!

O luă la goană printre tufe şi noi după el.

Nu putea fi îndoială că ne văzuseră călăreţii şi nu va dura mult până vor fi lângă noi.

Situaţia noastră era disperată. Păduricea nu oferea acoperire bună şi în faţa noastră era fluviul! Dacă încercam să trecem înot pe ţărmul celălalt, călăreţii ne-ar fi putut împuşca lesne de pe mal.

Ne prinseserăm în capcană.

Ajunserăm la mal şi Pongo se opri, uitându-se cercetător în juru-i ca să se orienteze. Apoi ne făcu semn şi porni în goană de-a lungul apei.

Descoperise Pongo o ascunzătoare bună, sau era în apropiere un vad, pe unde puteam trece lesne?

Fără să ştim încotro ne ducea camaradul nostru, alergarăm orbeşte după el.

De-odată ajunse la urechile noastre un vâjâit puternic şi văzurăm că ajunseserăm la o cataractă. De la vreo patru metri înălţime apa cădea în jos.

Pongo ne întinse mâna.

— Massers ţine bine şi merge după mine! ne şopti, apoi, fără să stea la gânduri, îşi dădu drumul în apă, trăgându-ne şi pe noi.

Nu cutezam să-ntorc privirea.

Ajunseseră călăreţii aproape de tot? Mi-era greu, însă, să mă ţin pe picioare, căci fundul pietros era neted şi găseam anevoie un sprijin sigur.

Şi, deodată – nici nu-mi venea să cred ochilor! – Pongo coti şi alergă de-a dreptul în apa ce cădea vijelios.

Înnebunise oare? Vroia să se arunce în braţele morţii şi să ne tragă după dânsul?

Eram gata să mă prăbuşesc când apa căzu cu putere deasupra mea, dar Pongo mă smulse cu sine şi apucasem iarăşi mâna lui Marian.

De-odată mi se păru că visezi – văzui cum apa cădea de jur împrejurul meu, dar pe mine nu mă atingea nici un strop.

Privii în lături.

La dreapta mea era Pongo şi Marian stătea şi el acolo, iar deasupra noastră apa cădea în arc întins, în vreme ce noi ne sprijineam cu spatele de stâncă.

Era ca şi cum apa ne-ar fi învăluit într-o manta ocrotitoare, ca

să nu ne poată vedea urmăritorii noştri.

Din când în când ne udau câteva picături şi aerul era plăcut, răcoros. Iar Pongo al nostru rânjea. Într-adevăr, o ascunzătoare mai potrivită n-ar fi putut găsi şi-i admirai prezenţa de spirit, căci atât lui Marian cât şi mie nu ne-ar fi dat în gând această idee genială.

Ca printr-un văl văzurăm după câtva timp pe călăreţi cercetând malul. De sigur că nu-şi puteau explica unde rămăseserăm.

Se mai învârtiră câtva timp de colo până colo, căutând mereu, apoi după ce se încredinţară că nu puteam fi pe aproape, străbătură apa înot cu caii lor. Probabil că-şi spuseseră că am trecut dincolo, mai înotând, mai afundându-ne.

Noi însă mai ramaserăm câtva timp în ascunzătoarea noastră minunată şi abia când începu să se întunece ne urmarăm fuga pe malul celălalt.

Aci am dat iarăşi de urmăritorii noştri şi cum se petrecură lucrurile îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George» – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎN MARE PRIMEJDIE.**

În numărul următor:

COMOARA DE FILDEŞ

In Numărul următor:

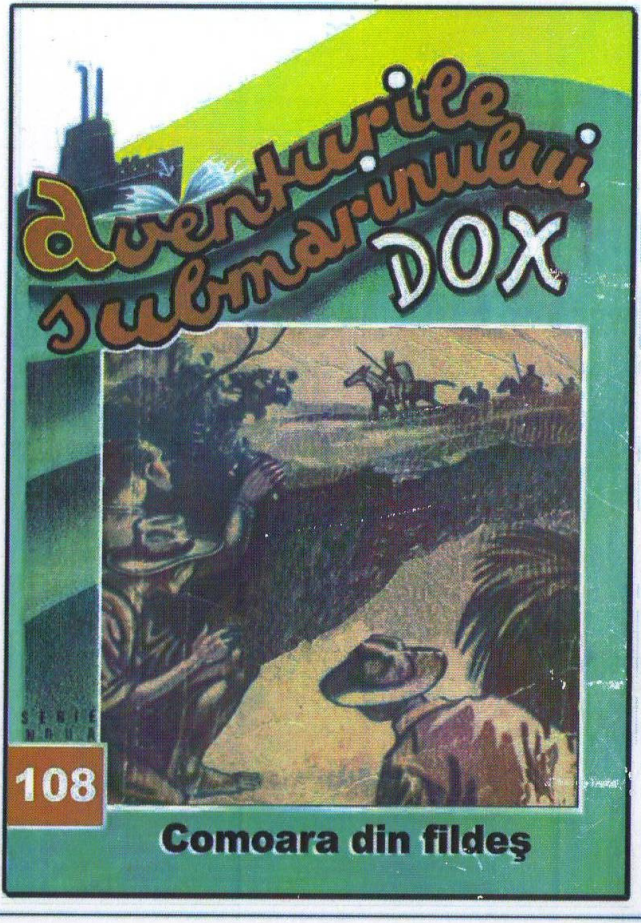

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro